

I o ž í. Rozlišuje takto přesně mezi souloží na jedné straně a jinými smilnými jednáními na straně druhé, zákon zřejmě mínil naznačiti, že nejen v §u 128 tr. zák., nýbrž i v jiných jeho trestních ustanoveních, podle nichž smilstvo, smilný čin zakládá skutkovou podstatu trestného činu, nesluší pojem »smilstva« omezovati jen na soulož a na úkony jí podobné, nýbrž že dlužno pojímati jej v onom širším smyslu, ač ovšem s výjimkou oněch nečetných skutkových podstat, jichž pojmovým znakem jest právě soulož buď podle výslovného předpisu zákonného (§§y 125, 127 tr. zák.) ,nebo podle povahy věci (§ 502, po případě i § 131 tr. zák.). Že pak zejména, pokud jde o skutkovou podstatu zločinu podle §u 129 I b) tr. zák., sluší pojem smilstva vykládati oním způsobem, tomu nasvědčuje poukaz na uvedený předpis zákonný v §u 128 tr. zák., podle něhož dopouští se zločinu zprznění. kdo předsevezme čin tamtéž vylíčený a zneužije tělesně osob tam zmíněných, ač není-li čin ten zločinem, uvedeným v §u 129 I b) tr. zák.

Pochybnosti o správnosti tohoto právního hlediska nemohou vzbuditi ani úvahy, jimiž zmateční stížnost snaží se uplatniti opačný názor. Citáty ze svatého písma a srovnání jednotlivých trestních sazeb mohou býti ponechány stranou, neboť zejména posléze zmíněný pokus stížnosti není na místě tam, kde pravou vůli zákonodárcovu a smysl zákonného pojmu lze bezpečně zjistiti přímým výkladem dotyčného zákonného ustanovení samotného. Ale i historický vývoj pojmu »smilstva«, jehož se zmateční stížnost na oporu svého hlediska dále dovolává, svědčí naopak správnosti výkladu shora nastíněného, neboť pro výklad onoho pojmu v platném trestním zákoně může zajisté především míti význam ustanovení, k němuž došlo v době, nepříliš odlehlé vzniku onoho zákona, dvorský dekret ze dne 26. června 1844, čís. 4413 sb. z. s. čís. 816, v němž se praví, že výraz »smilstvo« dlužno pojímati v jeho obyčejném významu. Podle tohoto obyčejného, přirozeného významu, přesahujícího zcela nepochybně pojem soulože, zahrnuje však smilstvo v sobě, jak shora již ze zákona samotného dovoděno, každé pohlavní zneužití těla, sloužící smyslnosti a chlípým chťičům. Ježto podle rozsudkového zjištění obžalovaní tropili smilstvo tím, že se vzájemně onanovali jednou až dvakrátě týdně během let, tedy po dobu poměrně velmi dlouhou a protože nalézací soud shledal okolnost přitěžující stěžovateli při výměře trestu, právem v tom, že se sám, jsa v rozhodné době ve věku 44—47 let, dopustil opětovných útoků na osobě mladistvé (obžalovaném T-ovi, který tehdy čítal 16—19 let), nelze jednání jeho považovati za smilný čin menšího rázu, nýbrž dlužno je považovati za smilstvo po rozumu §u 129 tr. zák.

Čís. 2322.

Zákon má v §u 175 II d) tr. zák. na mysli jen mineralie, jejichž dobývání jest provozováno po hornicku; rozhoduje skutečná stránka případu.

Hlína jest mineralií; její dobývání po hornicku spadá pod ustanovení §u 175 II d) tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. března 1926, Zm I 898/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 15. října 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 175 II d), 176 II a), 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Obžalovaný byl uznán vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ů 171, 173, 175 II d), 176 II a) a 179 tr. zák., spáchaným tím, že v letech 1923 a 1924 v L., byv pro krádež již opětovně trestán, odňal pro svůj užitek z držení a bez přivolení firmy L. G. hlínu, tudíž mineralie uvnitř bání, v ceně 2.000 Kč daleko převyšující. Zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř., napadá pouze kvalifikaci krádeže podle Šu 175 II d) tr. zák., uznávajíc tak zbývající dvě kvalifikace správnými. A to právem. Neboť vůči skutečnosti, že obžalovaný byl již dvakráte pro přestupek a jednou pro zločin krádeže trestán, jest odůvodněno použití kvalifikace podle Šu 176 II a) tr. zák. Stížnost nepopírá dále, že cena odcizené hlíny převyšovala 200 Kč (§ 173 tr. zák.), pokud se týče 2.000 Kč (§ 179 tr. zák.) a nemůže to také důvodně popíratí jednak vzhledem ku zodpovídání se obžalovaného, jenž v přípravném vyhledávání udal, že z hlinných ložisk firmy H-ovy vytěžil asi 1.200 vagonů a při hlavním přeličení připustil, že těžba mohla činiti 800 vagonů, jednak vůči zjištěné skutečnosti, že cena jednoho vagonu činí 2.000 Kč až 3.000 Kč, kteréžto ocenění stížnost rovněž nenapadá. Avšak i ve směru kvalifikace Šu 175 II d) tr. zák. dlužno uznati rozsudek za bezvadný. Stížnost míní, že, ježto pojmy »mineralií« a »bání« nejsou v trestním zákoně blíže určeny, dlužno je dovoditi z ustanovení horního zákona ze dne 23. května 1854, čís. 146 ř. zák. Tu pak je prý z ustanovení §§ů 1—3 a Šu 123 vidno, že hlína, o jakou jde, nenáleží k vyhrazeným mineraliím ve smyslu Šu 3, poněvadž není mezi nimi uvedena. Nelze prý ji počítati ani k mineraliím ve smyslu první věty Šu 124, které nejsou sice mineraliemi vyhrazenými, které však pro jejich vztah k mineraliím vyhrazeným a k jejich dobývání sluší přec jen označiti za mineralie. Jakmile tu takového vztahu není, nelze prý mluvit o »báních« (Bergwerke), jak tyto jsou definovány v Šu 82 prováděcího nařízení k hornímu zákonu, i kdyby snad hlína byla dobývána po hornicku; hlína pak sama o sobě, nejsouc mineralií vyhrazenou, nestává se také ještě hornickým dobýváním mineralií ve smyslu zákona. Leč stížnost přehlíží jednak, že použité v Šu 175 II d) tr. zák. výrazy: »báně, lomy denní, haldy, upravovací dílny«, nasvědčují již samy o sobě tomu, že zákon má na mysli jen mineralie, jejichž dobývání je provozováno po hornicku (Herbst — Komentář), jednak zapomíná, že pro obor a dosah práva trestního jest směrodatna nikoli civilněprávní, nýbrž pouze trestněprávní, tudíž skutečná stránka případu, a že pojmy trestního zákona dlužno pojímati ve smyslu obecném. Ze spisů vychází však nepochybně, že dobývání hlíny, o niž šlo, má povahu provozu hornického. Ložisko hlíny jest ve hloubce 40 m pod zemí; dobývání její děje se pomocí šachet a chodeb a sám obžalovaný udal, že při provozu uží-

valo se v posledním 1/2 roku strojů, a že v této době činila denní těžba 3 vagony. Tam pak, kde jde o dobývání hlubinné a podzemní, provozované šachtou a chodbami, vykazujícími značnou délku a šířku, dlužno již s hlediska technického, tím více pak s hlediska obecného za to míti, že se jedná o dobývání po způsobu hornického. Na tomto stanovisku stojí ostatně též znalecký posudek, a i rozsudek zjišťuje, že hlína se v tamním kraji dobývá po hornicku. Že dále podle obvyčejného pojmání věci sluší hlínu považovati za mineralii, nemůže rovněž podléhati pochybnostem. Odpovídá tudíž i kvalifikace podle §u 175 II d) tr. zák. zjištěnému stavu věci a zákonu, zvláště když je zjištěno, že krádež se stala na těžebním poli firmy H. a když, jak ze situačního nákresu patrně a podle výsledků řízení i nesporno, poškozená firma na těžebním poli s provozem již začala, při čemž nepadá dále na váhu, že její šachty ještě nebyly prodlouženy v ona místa, kde se krádež stala. Netrpí proto rozsudek ani po formální ani po věcné stránce vytýkanými vadami.

Čís. 2323.

Soud není oprávněn dáti eventuální otázku, je-li podle výsledků hlavního přelíčení dotyčná možnost přímo vyloučena.

Porušení předpisu §u 320 tr. ř., byla-li k obžalobě na zločin násilného smilstva podle §u 125 tr. zák. dána eventuální otázka na zločin zprznění (§ 128 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 22. března 1926, Zm II 571/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 20. října 1925, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zprznění podle §u 128 tr. zák. a zločinem veřejného násilí vydíráním podle §u 98 písm. b) tr. zák., zrušil výrok porotců a rozsudek soudu první stolice na něm se zakládající a věc vrátil soudu první stolice, by ji v nejbližším zasedání porotním znova projednal a rozsoudil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Řídě se (podle §u 318 tr. ř. správně) tím, že obžaloba vinila obžalovaného ze dvou trestných činů, ustanovil předseda hlavního přelíčení, že se dají porotcům (kromě dodatkové otázky o pohnutkách skutku) dvě hlavní otázky na zločin násilného smilstva a na zločin vydírání. Obhájce navrhl, by byly dále dány eventuální otázka na zločin zprznění, eventuální otázka na zločin nedokonaného násilného smilstva a dodatková otázka na stav střídavého pomnutí smyslů. Ačkoliv se veřejný obžalobce opřel navrhovaným dalším otázkám, usnesl se porotní soudní dvůr, že se dá eventuální otázka na skutkovou podstatu zločinu zprznění podle §u 128 tr. zák. a že se návrh obhájcův v ostatních směrech zamítá. Veřejný obžalobce vyhradil si po vyhlášení usnesení zmateční stížnost. Porotci odpověděli na hlavní otázky na zločin násilného smil-